

Životopis paní Staňkové

Paní Alena Staňková, v té době Vyhnisová, se narodila 25. září 1939. Malá Alenka žila s rodiči v Kaznějově. Žili poklidný život do té doby, než se zjistilo, že se rodiče podíleli na atentátu na Heydricha. Gestapo přijelo pro tatínka a po krátké době zajali i její maminku. Maminka stihla Alenku předat na starost tetě Marii, sestře tatínka.

Malá Alenka, aniž by něco věděla, přišla nejen o rodiče, ale i o malého nenarozeného bratříčka. Všichni byli popraveni v Mathausennu. Pro tříletou Alenku si přijelo k tetě gestapo a odvedlo ji do internačního tábora Jenerálka, kde pobývala dva roky. Během těchto dvou let se zde seznámila se svou novou přítelkyní Nad'ou, která se

o Alenku starala. Tento tábor sloužil převážně pro děti lidí, kteří se podíleli na atentátu na Heydricha. V táboře, dohromady s Alenkou, bylo kolem čtyřiceti šesti dětí. Zde si vysloužila přezdívku „Alenka vzteklá“, protože po příjezdu na Jenerálku začala hrozně vyvádět. Když ji odváděli od tety z Kaznějova, bylo slíbeno, že se zde setká se svou maminkou. Na Jenerálce se starší děti vůbec nesměly učit, ale mohly dostávat od svých blízkých balíčky, ve kterých byl například kartáček na zuby nebo nějaká hračka. Alenka jako jediná balíčky nedostávala, protože o ní rodina nevěděla. Díky Nadě se o Alence dozvěděla teta a ta jí začala balíčky posílat.

Po dvou letech na Jenerálce, v roce 1944, byla i s ostatními dětmi převezena do tábora Svatobořice, kde k nim přibyla ještě dvě nová děvčata. V táboře byl Kinderheim, což byl dům s tenkými zdmi, které nebyly z cihel a byl rozdělený na dvě části, chlapeckou a dívčí. V tomto táboře se o ně začaly starat dospělé vězeňkyně. Jednou z nich byla paní profesorka Marková, která se snažila děti vyučovat, přestože byl od gestapa přísný zákaz. Paní profesorka malým dětem četla pohádky a půjčovala knížky, které si prohlížely a díky tomu se zde sama Alenka naučila číst. Paní Staňková si odsud odnesla „památku“. Jednou se totiž honila s jinou dívkou, upadla a o sponku ve tvaru pířka si udělala na čele jizvu. Ve Svatobořicích byly děti přesně rok. Jen díky šťastné náhodě unikly smrti, protože K. H. Frank chtěl všechny děti později nechat zlikvidovat.

Psal se duben 1945, když byly děti převezeny do Kyjova a následně do obce Turovec. Těsně než odjely vlakem do Prahy, pak ještě chvíli pobýly v Plané nad Lužnicí. Všechny děti si myslely, že se v Praze setkají se svými rodiči, protože jim nikdo neřekl, že zemřeli. Po příjezdu do Prahy byly zděšeny, když se dozvěděly pravdu o svých rodičích. Alenky se ujala její teta a začala jí vychovávat jako vlastní.

Paní Staňková, i přes všechno čím si prošla, vystudovala střední školu s maturitou a obchodní fakultu na vysoké škole ekonomické, kterou ukončila třetím rokem. Nejdříve pracovala v zbožíznaleckém ústavu obchodu, poté ve výzkumu obchodu - marketing a výzkum trhu, v sedmdesátém roce dostala na starost výběrová řízení. Pak začala dělat podnikovou ekonomku a po osmdesátém devátém roce udělala konkurz na ekonomku do ústavu organické chemie a biochemie. Nakonec pracovala na Ministerstvu financí, kde měla na starost školství, kulturu a občanské sdružení. V té době chodila na výbory parlamentu projednávat státní rozpočet.

Dosud paní Staňková jezdí po školách a vypráví o svém příběhu. Každoročně 24. října navštěvuje Mathausenn na výročí popravy jejích rodičů. Stále se setkává se svými přáteli z války. Paní Alena Staňková má dceru, syna, vnučata a pravnoučka.

Motto: „Dětem se nemá ubližovat, děti potřebují mít rodiče, vlastní.“

Podle vyprávění paní Aleny Staňkové vypracovala Kateřina Zemánková.